

„Egyszerűen tökéletes.
Érzelmekkel teli, nyers és őszinte.
Egy olyan történet, ami a kezdetétől
beásta magát a lelkembe.”
– *veronikasreaderfeeder.com*

LOGAN

A Preston fiúk 2.

fine
selection

JAY McLEAN

JAY MCLEAN

LOGAN

A Preston fiúk 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Kelli Ann Basil Collopynak

PROLÓGUS

PÉNTEK ÉJJEL VAN, ez az első randim Maryvel az „epizódom” óta, ahogy apám szereti hívni. Mary olyan mélyen beleitta magát a tüdőmbe, vérembe, gondolataimba, elmémbe, hogy érzem, elvesztem, átadom magam az érintésének, annak, ahogy az ujjbegyeivel végigsimít a testemen. Szavakat suttog a fülembe, minden szögből, minden irányból ezt hallom: „*Úgy, hogy sosem kérdezted, Logan.*”

Voltam már Aubrey házában, boltjában, magában Aubrey-ban is, meg alatta, rajta, és igaza van, tényleg sosem kérdeztem, de nincs igaza, mert ő meg sosem mondta. Még csak nem is célzott rá. És Mary éppen ebben olyan jó, az ilyen elmejátékokban, ezekben a körökben, és én nem tudok betelni vele, belélegzem és magamba szívom, és új adagot osztok, nyalok és tekerek és megint nyalok és tekerek, hogy még többet szívhassak belőle és még többet és még többet.

„*Úgy, hogy sosem kérdezted, Logan.*”

– Nem – mondom ki hangosan.

Mary újra szólít, figyelmeztet rá, mi következik: *Kilencéves vagy, és a bőr üléshez nem bír ki a súlyod alatt...*

I. RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

LOGAN

KÉTFÉLE EMBER LÉTEZIK A VILÁGON, a hamisak és az igazak, és én meglehetősen biztos vagyok benne, hogy mindkettőt utálom.

Most is, hogy Joy itt ül a furgonomban, és hosszú, szőkített haját fújja a szél, rám tör a bizsergés, mintha tűkkel szurkálnának, csak rosszabb. Joy igazán hamis, de ő áll a legközelebb ahhoz, hogy a barát-nőmnek hívjam, leszámítva persze Maryt. Mary a Mary Jane rövidítése, vagyis a *marihuána* beceneve.

Joy nevetése olyan öntelt és mesterkéltsé, mint a mosolya, ami kíséri. Valamin kuncog, amit én mondtam, valamin, amire már nem emlékszem, de le merném fogadni, hogy nem is volt vicces.

Joy... micsoda név! Súlya van. Mintha az lenne az életcélja, hogy boldogságot vigyen mindenki életébe, akivel találkozik.

Szegény Joy.

Keresztülnyúl az elülső ülésen, a kezét a tarkómra csúsztatja, bele a hajamba, és műkörmeit a koponyámba mélyeszti, közben hamisan felnyög. Felé fordulok, vigyorgok, ő pedig megrezgetteti kétcen-tis, ragasztott szempilláit. Minden erőmre szükségem van, hogy ne

húzódjak le, és töltekezzek fel az egyetlen dologból, ami Maryn kívül örömet tud szerezni. Joy keze a nyakamról a vállamra csúszik, aztán végig a mellkasomon, amíg a melegsége kitölti a gyomromat, én meg magamban könyörgöm, imádkozom hozzá, hogy menjen lejjebb, lejjebb, lejjebb.

Ehelyett Joy keze megáll, ő pedig így szól:

– Fel kell vennünk Aubrey-t.

Elkapom a csuklóját, és ellököm magamtól.

Aubrey Joy barátnője, továbbá a legidegesítőbb személy az emberi létezés történelmében. Ha grafikont kéne húznom a hamisak és az igaziak között, ez a két csaj lenne a két végpont.

– Azt hittem, ma éjjel kettesben leszünk – mondom.

Joy felhorkant, utálok ezt a hangot.

– Ja, meg még vagy ötven másik ember. Buliba megyünk, Logan.

Péntek éjjel van, én meg reggel öt óra talpon, és bár még csak tizenkilenc éves vagyok, szóval túl fiatal ahhoz, hogy azt mondjam, öreg vagyok én már ehhez, de túlságosan feldúlt is ahhoz, hogy ez érdekeljen. Fáradt vagyok, de szinte vibrálok, és semmi másra nem vágyom, csak hogy kiengedhessem magamból a gőzt, meg az egész heti fájdalmat és frusztrációt. Bele, ebbe a lányba, aki történetesen itt ül mellettem. De most már Aubrey is belekeveredett az egészbe, én meg:

– Nem akarok ma éjjel Aubrey-val lógni.

– De hát a barátnőm – nyafog Joy, mintha hülye lennék és nem tudnám. Majdnem három hónapja együtt vagyunk, ez a leghosszabb idő, amit képes voltam eltölteni valaki mellett. És kordában tartottam a farkam. Nem engedtem a szememnek, hogy elkalandozzon. Mindent kontroll alatt tartottam, miközben lassan elveszítettem az eszem. – És különben sincs semmi programja mára – teszi hozzá Joy.

Nem mondhatnám, hogy meglep.

– És akkor most nekünk kell emiatt ápolnunk a lelkét?

– Csak legyél kedves!

Legyek *kedves*?

– Ha jó fiú leszel – folytatja Joy, és közben megragadja a csuklóm, és a lábai közé vonja a kezem –, ígérem, hogy megjutalmazlak a türelmedért.

És emiatt vagyok hajlandó elviselni az *embereket*. Emiatt viselem el Joyt.

Aubrey már a felhajtón ül, amikor odaérünk a házához. Hosszú szoknyát és fehér haspólót visel, felette egy kibaszottul túlméretezett nagymamakardigánt, amiben úgy néz ki, mint valami hajléktalan.

Joy maga felé fordítja a tükroét, és ellenőrzi kifogástalanul kikent arcát.

– Beszállhatna a te oldalad felől? Nem akarok kimászni.

Felesleges vitatkozni, szóval kiszállok, és nyitva hagyom az ajtóm Aubrey-nak, hogy beülhessen kettőnk közé.

– Helló, seggfej – üdvözöl.

Megforgatom a szemem.

– Bizonyára nem néztem meg jól a ma esti buliba szóló meghívást. Kimaradt, hogy csavargónak kell öltözni.

Megáll tőlem néhány lépésre, és rám mosolyog azzal a gonosz vigyorával, amit mostanra utálok.

– Az csak a lányoknak szóló meghívóban állt. A fiúknak vesztességimnazista-drogos a jelmeze. – Összecsapja a tenyerét. – És nézd, neked még csak be sem kellett öltöznöd hozzá!

Elhalad mellettem, és rácsap a sapkám sildjére, lenyomja a szemem elé.

Miután megigazítom, követem, és sebességbe rakom a kocsit. És mivel csak egészen kicsit érint meg a beszólása, megjegyzem:

– Kurva ronda a szoknyád.

– Szuper! – feleli ő. – Akkor megy az arcodhoz.

Joy felsóhajt, és felken még egy réteg rúzszt a már így is rózsaszín szájára.

– Nem tudátok legalább megjátszani, hogy kijöttök egymással?

– Nem – feleljük Aubrey-val egyszerre.

Hát, legalább valamiben egyetértünk.

Kitolatok a felhajtóról, és visszatérek az útra, aztán Aubrey ideg-tépő hangja újra megszólal:

– Különben is, szükségetek van rám. Én hívtam meg magunkat.

Hazudik, nyilván, mert Joyon kívül nincsenek is barátai. Oké, új a városban, de akkor is...

– Ez egy bárki által látogatható, nyilvános buli, észkombájn.

– Nem – rázza a fejét Aubrey. – Van egy nagy felirat a ház előtti gyepen, ami úgy szól, hogy *kutyát sétáltatni tilos*, és rohadt nehéz volt meggyőzőnöm Brittney-t, hogy ennek ellenére beengedjen téged.

– Na, ide figyelj – kezdem –, ha nem akarsz menni, én nagyon szívesen megfordulok, és hazadoblak.

– Kérlek, tedd meg! – közli.

Elkezdek indexelni, de Joy átnyúl az ülés felett, és kikapcsolja az övét. Odafordul a barátnőjéhez:

– Elmegyünk abba a buliba. Mindhárman. És jól fogjuk érezni magunkat.

Joy: a boldogságadó.

Igazi szopás lehet Joynak lenni.

A városunk kicsi, a főutca szociálisan is két részre osztja.

Az egyik oldalán laknak azok, akiknek van valamijük, a másikon azok, akiknek nincs.

Klisés, nem igaz?

A „Preston-birtok”, legalábbis, ahogy a városi seggféjek szeretik hívni, a főutca legvégén áll. Én földrajzilag, szociálisan és gazdaságilag is pont középre sorolom a családomat. Aubrey valamivel közelebb áll a nincstelenséghez, Joy meg tulajdonképpen a mindent is birtoklók méhkirálynője, ami azt jelenti, hogy az emberek, akikkel körülveszi magát, pont olyanok, mint ő. Mindkét lány néhány hónapja érettségizett, Joy a Szent Lukácsban, ami az egyetlen magániskola nyolcvan kilométeres körzetben, Aubrey pedig – fogalmam sincs, hol. Egyikük sem megy főiskolára. Joy semmittevással tölti az idejét, mert megteheti, az apucija pénze lehetővé teszi ezt számára, és akkor már mi a faszért ne? Aubrey meg – erről sincs fogalmam, hogy mihez kezd az életével, és nem is érdekel. A lényeg, hogy mielőtt megismertem Joyt az egyik szokásos bulimon a főutca *másik* oldalán, nem is igen láttam a városnak ezt az oldalát, hacsak nem az apám valamelyik építkezésén dolgoztam. A buliknak azonban saját világuk van, és én kizárólag egyetlen okból szeretem őket:

Ingyen fű és pia.

És inni még csak nem is iszom.

A DJ által nyomott basszustól – aki amúgy igazi, és valami sokkal menőbb helyről hozták ide – berezonálnak az ablakok és a falak, én meg beszívom, amit csak Mary fel tud nekem ajánlani, mialatt hanyatt dőlök a kanapén, és nézem, ahogy a csajom egy másik lánnyal táncol,

aki ugyanolyan, mint ő. Vagy talán csak túlságosan betéptem. Talán homályos a látásom.

A rubinvörös szatén rátapad Joy idomaira, alig takarja a seggét. A lába hosszú és napbarnított, rajta fekete, tízcentis tűsarkú, aminek a sarkán kis gyémántok vezetnek a hátulján lévő piros masniig – tuti, hogy később megkérem, ezeket hagyja magán, hogy majd belém vájhassa, amikor én épp őbelé temetkezem. Megnyalom a számat, szívok még egy slukkot, és nézem, ahogy a füstcsík felfelé száll, és semmivé lesz, ugyanazzá a semmivé, ami az én testemben is él és lélegzik.

A kanapé párnái megmozdulnak, ahogy valaki leül mellém, én meg hátravetem a fejem, és figyelem a fehér plafonon táncoló fényjátékot. Vörös, kék és zöld foltok tükröződnek vissza az íriszemről, és ez tetszik, szeretem ezt a fajta súlytalanságot, ezt a szabad eufóriát, ami eltompítja a sötétséget, a pillanatok, amik elől bujkálok... az *emlékeket*. Ilyennek kéne lennie az életnek... és péntek éjjelente, minden péntek éjjel újra élek. Ha csak két napra is. Ha csak magamért is.

– Jól néz ki a csajod. – Megismerem Denny hangját, ő minden rekreációs anyag intézője, az aktuálisan választott kábítószerem beszállítója. – Hé, nem akarsz feltöltekezni? Ha már itt vagy, akár be is tankolhatsz. Az a Brittney liba minden cuccot áll.

Benntartom a levegőt, és közben bólintok. Valami könnyű dolog hull az ölembe, egy újabb adag zöld, amivel ellehetek. *Kösz, Brittney!* Akárki is vagy.

– Kösz, ember – motyogom, és előregördítem a fejem, hogy ránézzek.

De már le is lépett, a szoba sarka felé igyekszik. Csak amikor megáll, akkor látom, kit követett. Aubrey-t.

Felülök, és kihúzom magam, nagyokat pislogok, hogy leküzdjem a mámort.

Aubrey lábujjhegyre áll, a kezét Denny mellkasára teszi, a nyakát kinyújtja, és valamit a fülébe súg. Ez a csaj olyan kibaszott naiv, hogy az már a hülyeség határát súrolja. Egy ilyen bulin, ahol a füst elnyomja a drága parfümök, arcszeszek és hajlakk illatát – ahol *ingyen* van a kábítószer –, igazán nem kell félrevonnia Dennyt, hogy azt kérjen tőle, amit akar.

Denny bólint, benyúl a zsebébe, Aubrey is a sajátjába, és elővesz egy húszast. Denny kurvára átveri, és már talpra is álltam, hogy ezt megmondjam neki, amikor látom, hogy elővesz egy zacskó *tablettát*, szóval rohadtul nem a fű miatt jöttünk, és *mégis, mi faszt bajod van neked, Aubrey?*

Az összes erőltetett találkozásunk alkalmával az elmúlt pár hónapban soha egyetlen slukkot sem kért a dzsointomból, és sem ő, sem Joy nem is említette az ecstasyt. A fű az egy dolog, a tabletták... *hát, az más.*

Nekiiramodok, hogy megakadályozzam a cserét, de elkések. Mire odaérek, már el is válnak egymástól, és elsétálnak két ellentétes irányba.

Denny balra.

Aubrey jobbra.

Követnem kéne Dennyt, hogy megkérdezzem, Aubrey rendszeres vásárlója-e.

Követnem kéne Aubrey-t, hogy megkérdezzem, mi újság.

Valójában egyiket sem kéne tennem. Nem vagyok Aubrey pasija, semmi közöm hozzá, leszarom.

Vagy mégsem.

Jobbra indulok, Aubrey-t követem az emberek tengerén át a konyhába, majd ki a verandára, ahol még több ember van (fúj), és megállok mellette. Könyökét a korlátra támasztva nézi a kertet. A nyár-estéken csak este tíz körül sötétedik. A bulik éjfélig tartanak. Amikor

is valami vénség, aki utálja a gyerekeket, kihívja a zsarukat. Mindig ugyanaz a nóta.

– Mi újság? – kérdezem, még mindig mögötte állva.

Aubrey megfordul, összevonja a szemöldökét.

– Hol a főnököd?

– A *főnököm*?

– Joy.

– Ááá.

– Szóval?

– Táncol. – Zsebre dugom a kezem, és a fejemmel a keze irányába bökök. – Mid van?

– Semmim.

– Nem tűnt semminek, amikor Denny odaadta. – Égővörös szája illik égővörös hajához, ahogy szétnyílik, míg a szeme összeszűkülve rám szegeződik. – Bogyókat kapkods, Piroska?

– Piroska?

Meghúzom kócos haját.

Egy csuklómozdulattal elüti a kezemet.

– Nem emlékszem, mikor lett közöd az életemhez, de most már húzz a francba!

Újabb csuklómozdulat, hogy elzavarjon.

– Nem tesznek jót – felelem vállat vonva, mert az egész helyzet kurva kínos, ráadásul *utálom* ezt a csajt.

Aubrey egyenesen beleröhög az arcomba, én meg azt kívánom, bár sosem jöttem volna ki utána.

– És amit te folyamatosan szívsz, az oké, mert miért is? Meggyógyítja a rákot, vagy mi?

Nehéz sóhajjal visszadugom a kezem a zsebembe, és hintázni kezdek a sarkamon.

– Nem tudom, hogy a fű *meggyógyítja-e* a rákot, Piroska. De az tuti, hogy elveszi az olyan kezelések miatti fájdalmakat, mint a kemó. És ha ezt már akkor tudom, amikor az anyám keresztülment rajta, tuti, hogy lenyomom a torkán ezt a szart, hátha nem kibaszott szenvedések közepette hal meg.

Aubrey egy hülye kurva, nekem meg ki kell tisztítanom ezt a sok szart a fejemből.

Nekem kell kiszállnom a saját fejemből, és kész.

Otthagynom a verandán a randa ruháiban és a hülye hajával meg a köcsög véleményével együtt, és a barátnőféleségem keresésére indulok, hogy itt hagyhassuk végre ezt a szaros bulit, és levezethessem a feszültségem egy vad és ok nélküli dugással.

A nappali ugyanúgy néz ki, mint amikor kimentem, leszámítva, hogy Joy nincs itt, és a látszólagos ikertestvére is eltűnt. Megnézem a konyhában, a mosókonyhában, az egész földszinten. Sehol sincs, úgyhogy csekkolom a telefonom, hátha hívott. Nem hívott. A félelem és a nyugtalanság előnti az amúgy is paranoid véráramlásomat. Meglátom Dennyt a bejáratnál, és megkérdezem, hogy látta-e Joyt elmenni. Megrázza a fejét, bozontos, barna haja belelóg véreres szemébe. Túl halkán beszél ahhoz, hogy a basszus dübörgésén keresztül halljam.

– Mi? – ordítom, és a fülemre mutatok.

Kurva lassan felemeli a kezét, egyik ujjával a lépcső felé mutat.

Az emeleti első két hálószoba üres. A harmadikban egy pár fekszik a lepedőbe gabalyodva, nem sokat tudok kivenni belőlük, csak a ritmikusan egymásnak csapódásukat hallom, meg hogy a pasi kiabál, hogy csukjam be az ajtót. A csaj lábai között van, a bokszere a térdénél, a farmere és a cipője még rajta. Erőből döfködi a csajt, aki nyögdecsel,

a pasi meg morog, a csaj közben nyöszörög, hogy „kérlek, kérlek, kérlek”.

Kérlek, kérlek, kérlek!

Ismerem ezeket a szavakat.

Ismerem ezt a hangot.

Ismerem ezt a kibaszott tízcentis cipősarkat a hamis gyémántokkal a hátulján és a hamis masnival a tetején, ismerem ezeket a hamis, hamis, hamis érzéseket és vágyakat, és hirtelen már nem is vagyok betépvé.

Már nem lebegek.

A pasi névtelen, arctalan, de telve van boldogsággal, amikor azt kiáltja: „Mindjárt elmegyek!” És Joy is telve van övele, amikor azt kiáltja, hogy „kérlek, kérlek, kérlek”.

Könyörög és liheg, én meg felkapcsolom a villanyt. A nevemet hallom? Még sosem kiáltotta senki ilyen hangosan, mint ő ebben a pillanatban, sem gyönyörében, sem félelmében. A párocska hirtelen szétrebben, sebesen keresik a ruháikat, én meg egyszerre érzek mindent és semmit.

Semmi mást, csak a tudómet kitöltő fojtott lélegzetvételt, ami aztán elzárja a légutaimat.

Ugyanúgy látok, ahogy érzek: egyszerre mindent és semmit. Semmit, csak vörösén izzó dühöt, haraggal és árulással nyakon öntve. Gyorsan megfordulok, és kiiramodok a szobából, még mielőtt valami patetikus dolgot művelnék. Joy utánam rohan, a nevemet nyöszörgi, ugyanúgy, ahogy néhány másodperce még megkönnyebbülés után sóhajtozott. Nem tudom, miért vagyok ilyen dühös. Nem mintha szeretném ezt a lányt, de...

De...

Semmi de.

Azért vagyok felhúzza, mert azt hittem róla, hogy az enyém, és ki tudja, mióta zajlik ez már így. Nem is akarom tudni, de úgy látszik, ő el szeretné mondani, mert a karomat markolássza, míg én lefelé sprintelek a lépcsőn, és a bocsánatkérések gyorsabban repkednek ki a száján, mint hogy fel tudnám fogni őket.

– Csak úgy megtörtént! – kiáltja, mire a zene elhallgat, és minden irányból néma ítéletek töltik ki a fülem.

Odafordulok hozzá, nézem, ahogy a túl vastagon felkent szempillafesték lefolyik az arcán, a cseppfolyóssá lett megbánásával együtt.

A srác ingét viseli, hogy elrejtse szégyenét, de azok a cipőszarkak... azok még mindig rajta vannak, és *annyi mindent* akarnék mondani.

Helyette viszont benyúlok a zsebembe, előhúzom Maryt, és a számhoz emelem. A mellettem álló Denny lángra lobbantja, én meg várom, hogy Joy hibáinak és a saját döntéseimnek az utóhatása egyenesen a tüdőmbe áradjon és az elmémbe vágjon, ahol a régi emlékek elködösítik az újakat.

Aztán távozom.

Mert tudhattam volna.

Joy és a boldogság soha nem volt és nem is lesz az enyém.

MÁSODIK FEJEZET

LOGAN

NAGYOKAT LÉPEK, még nagyobbakat szippantok a levegőből. A kinti hűvös levegő feltölti a tüdőmet, én meg azt suttogom: kérlek, kérlek, kérlek. Nem megkönnyebbülésért könyörgök, ahogyan Joy tette, hanem reményért – reményért, hogy Mary teszi a dolgát. Segít felejtenem. A furgonom távolinak tűnik, túl távolinak, hallom a mögöttem felzárkózó lépéseket, és kérlek, kérlek, kérlek, csak ne Joy legyen az!

Nem akarom Joyt, sem a boldogságot.

Nincs rá szükségem.

– Logan!

– Baszd meg!

– Csak várj meg! – Egy másodpercnek el kell telnie, hogy felfogjam, nem Joy az. Rosszabb. *Aubrey*. – Jól vagy?

Abban a pillanatban megállok, és megfordulok a sarkamon.

– Jól vagyok.

Már a járdán állok, Aubrey pedig nem több felém mozgó árnynál. Néhány lépésre tőlem megáll, kinyújtja a nyakát, és felnéz rám. Csak remélhetem, hogy nem azonosítja vérben úszó szememet a könnyekkel, gyengeséggel.

A szemhéja lecsukódik és kinyílik, gyors pislantással, egyszer, kétszer.

– Biztos vagy benne, hogy jól vagy? Láttam... úgy értem, persze *nem láttam*, csak a végét, és csak...

Gyorsan pihegve veszi a levegőt, biztosan futott utánam.

Olyan aranyos.

Hát, te hülye vagy!

– Csak biztos akartam lenni benne, hogy jól vagy.

Még egyszer beleszívok a cigimbe, és végigmérem. Elég apró. Eddig fel sem tűnt, mennyire. Talán soha nem álltunk egymáshoz ilyen közel ennyi ideig, vagy talán a támadó beszólásai fizikailag is megnövelték, mindenesetre most... *kicsi*, mint egy kibaszott szúnyog, ami folyamatosan a fülembe zümmög, és összecsapked anélkül, hogy észrevenném, csak aztán napokig érzem utána a szúrást.

Egy porszem.

Idegesítő.

– Nem odabent kéne vigasztalnod a barátnődet? – kérdezem.

– Miért? – kérdez vissza hitetlenkedve. – Ezt elbaszta. Megérdemli, hogy sírjon.

Oldalra billentem a fejem, és tovább méregetem ebből a szögből is. Még közelebb lép, és olyan, mintha most először néznék a szemébe.

Olívaöld.

Pisze orra szeplős.

– Úgy nézel ki, mint egy kobold.

– Neked meg olyan a szagod, mint egy nemi betegségnek.

– Akarsz elhúzni innen?

– Aha.

Aubrey keresztbe tett lábakkal ül a furgonomban, elrejtve őket hatalmas szoknyája alá. Hangosan szívja be a levegőt az orrán keresztül, kiszívja az összes oxigént a fülkéből. *Fullasztó*. Nem beszél. Csak ül a nagy szemével és a nyavalyás vörös hajával, amivel nem hajlandó semmit sem kezdeni. Olyan, mint Emma Stone a *Könnyű nőcské*ben, amikor még cuki volt, nem *szexi*. De az egész fura, ő is fura, és muszáj megtörnöm a csendet az egyetlen dologgal, ami eszembe jut:

– Éhes vagy?

Kaját ajánlhatok neki, pedig nem is akarom, hogy itt legyen.

– Éhen halok – feleli, úgyhogy megfordulok a kocsival, és újra a város felé veszem az irányt, egyenesen a benzinkútra.

– Nem bízom semmiben, amit itt lehet kapni – mondja az orrát ráncolva.

– Legyen egy kis hited, Piroska!

A boltban végignézi, ahogy megtöltök két hungarocelltálat rámen-nel, és felöntöm őket vízzel a kávéautomatából. Mondom neki, hogy kérjen bármit, amit szeretne, meghívom.

– Bármit?

Próbálok lovagias lenni, ő meg úgy fogja fel, mint egy kihívást. Felcsillan a szeme, úgyhogy bólintok, elfogadom.

Hozd, amit akarsz, Piroska!

A pénztárnál várok rá, és látom a bejárat feletti biztonsági tükörben, ahogy kosárral a karján sétálgat a sorok között, mintha a világ összes ideje az övé lenne. Legalább öt perc, mire végre csatlakozik hozzám, a kosara teli van Pringles chipsszel meg mindenféle egyéb rágcsával. Csak kaját és üdítőket vett, semmi mást, úgyhogy megforgatom a szemem.

– Csak ennyi?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Odacsapja a kosarat a pulthoz, és megpörgeti maga mellett a szemüvegtartó állványt. Egy égővörös, csillag alakú napszemüveget illeszt az orrára.

– Ebben most úgy érzem magam, mint Marilyn Monroe.

Aztán kuncog.

Zihálva.

Rekedten.

Csak *alig-alig* vonzón.

Megmondom neki, hogy úgy néz ki, mint egy idióta.

Nem törődik a megjegyzésemmel, odafordul a pénztáros hapsihoz.

– És még óvszereket is kérünk. Két tizenkettes csomagot. Meg síkosítót. – Meglapogatja a mellkasomat. – Ez itt eléggé küszködik velem, hogy benedvesítsen.

Megrázom a fejem, akkor sem hagyom, hogy ő győzzön.

– Adjon inkább még három üveg síkosítót – mondom a fickónak.

– Láta már valaha a Grand Canyont, ember?

A pasas olyan unottan nézi a szóváltásunkat, mintha minden este ilyen mennyiségű hülyeséggel találkozna.

– Élőben még nem.

– Mert pontosan olyan ennek a nőnek a vaginája, egy óriási, száraz, tátongó, üres lyuk.

– Tehát akkor összesen négy üveg síkosítót lesz?

Bólintok.

– Kösz.

– És még ez is – teszi hozzá Aubrey, és előhúzza egy magazint valahonnan a hatalmas szoknyája rejtekéből. *Travi Playboy*. – Csak ettől áll fel neki.